

at i den Situation, vi befinder os i nu, lader dette Slagord eller Skældsord, eller hvad det nu skal være, mig fuldstændig kold. Jeg beder det ærede Medlem og hans Partifæller tænke sig om, om de virkelig kan forestille sig, at der skulde findes et eneste Menneske her i Landet ved sin Fornufts fulde Brug, som kunde ønske at trykke Lønnen ned for Arbejderne, som ikke vilde ønske, at vore Arbejdere havde den højst mulige Løn. (Latter). Ja, det morer øjensynlig de ærede Medlemmer, men jeg siger det ikke for at more dem, jeg henstiller til dem, der tænker over det, at de dog prøver at komme ud over Følgerne af den Agitation, som de nu har brugt i saa mange Aar, prøver at tænke stille og alvorligt over det. Kan de ærede Medlemmer tænke sig, at der skulde være et eneste Menneske her i Landet, som ønsker Arbejderne en lavere Løn? Som om ikke alle vilde ønske, at de ikke blot faar den Løn, de har i Dag, men en meget højere Løn. Det vilde være en Lykke ikke blot for Arbejderne, men for hele Samfundet. Men de Herrer glemmer, at man ikke kan sidde og fastsætte gennem en Diskussion, hvad Lønnen skal være. Lønnen er som saa mange andre Ting bestemt af, hvad der kan opnaas i det virkelige Liv. Lønnen er det, Erhvervslivet kan betale, hvad Arbejdet er værd under de givne Former, og hverken mere eller mindre. Jeg har altid med Sympati set paa Fagforeningernes Arbejde, saa længe det drejede sig om at skaffe Arbejderne den dem retmæssig tilkommende Part af Driftsudbyttet i Virksomhederne, og jeg vil ogsaa gøre det i Fremtiden, naar det er Formaalet. Men i Øjeblikket kan enhver, der er kendt med Forholdene, se, at her er der ikke Tale om at fordele et Driftsudbytte, der meget ofte slet ikke foreligger, men Tale om at opretholde en Lønstandard, som i sig selv betyder, at Arbejdet visner her i Landet. Vi ser nu i dette Foraar det glædelige, at der afsluttes Overenskomster uden Kamp i saa at sige alle Fag, og det kan vi kun have Grund til at hilse med Tilfredshed. Men hvis man spørger de Arbejdsgivere, der nu slutter Overenskomsterne, om de virkelig kan betale den Løn, har alle, som jeg har spurgt, sagt: Nej, det kan vi ikke, men vi kan lukke Virksomheden eller den Del af den, der ikke kan betale, og fortsætte hist og her, hvor det er muligt at betale Lønnen. Det vil sige, at de Overenskomster, der nu afsluttes, i Virkeligheden planlægger Arbejdsløsheden for det kommende Aar. Og det betyder een Ting

til: at Arbejdsgiverne har givet op, at det er Fagforeningerne, der nu er saa stærke, at de i Virkeligheden dikterer Lønnen. Det skal Fagforeningerne vide, men de maa ogsaa vide, at med al Magt og Indflydelse følger et Ansvar. Det kan ikke nytte, at man fra den Side vil blive ved at sige, at det er Samfundet og Staten, der maa tage sig af Arbejdsløsheden, medens de fortsat opretholder den Paastand, at de ikke selv har noget Ansvar.

Hvis man undersøger Arbejdsløshedstilstanden her i Landet og ser, hvorledes denne ulykkelige Tilstand har forholdt sig, hvorledes Arbejdsløshedstallet er gaaet op og ned, vil man se, at fra 1920 til nu har vi haft to Bølgetoppe, hvor Arbejdsløsheden har været højst, i 1921 og nu. Derimellem ligger en Bølgedal i Aaret 1924, hvor Arbejdsløsheden var saa langt nede, at man kunde sige, at der praktisk talt ingen Arbejdsløshed var. Hvis man nu vil prøve paa at undersøge, hvad der kan være Aarsagen til denne Bevægelse, denne jævne Nedgang fra 1921 til 1924 og saa Vendepunktet, hvor det gaar op til den ulykkelige Arbejdsløshed, vi nu har, kunde jeg, hvis jeg vilde bedømme Tingene lige saa overfladisk og i partiagitorisk Hensigt, som man gør det fra Socialdemokratiets Side, sige, at i 1924 fik vi et Regeringsskifte, fra 1921—24 sad Ministeriet Neergaard, og i 1924 kom Ministeriet Stauning til; under Ministeriet Neergaard var der altsaa praktisk talt ingen Arbejdsløshed til sidst, men saa vendte det og gik stærkt opad. Men det vil jeg ikke sige, for enhver, der har det mindste Kendskab til disse Forhold, ved, at det er slet ikke det, det kommer an paa, selv om man fra Socialdemokratiets Side nok saa mange Gange har paastaet det. Nej, der er en anden Ting, som øver Indflydelse her. Hvis man ser paa Løntallene, er der fra 1921 og indtil 1924 en jævn, og jeg vil endda sige en stærk, Nedgang i den faktiske Arbejdsfortjeneste. Den er længst nede, nominelt, i 1923. Der er tilsyneladende en lille Stigning i 1924, men eftersom 1924 var netop det Aar, hvor Kronens Værdi gik saa langt ned, er der ogsaa her en reel Nedgang i Arbejdslønnen. Men saa skete der det, at i Foraaret 1925 efter Arbejdskampene kom der en lille nominel Stigning i Arbejdslønnen, og denne Overenskomst fastholdtes til Trods for, at Kronen i Sommeren 1925, i Løbet af 3 Maaneder, steg med 22 Points og fortsatte Stigningen saaledes, at der er et voldsomt Spring, naar man ser paa Kronens virkelige Værdi og Arbejdsløn-